

ת"פ 37204/10/13 - מדינת ישראל נגד ראובן אברג'יל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 37204-10-13 מדינת ישראל נ' אברג'יל

בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין:	מדינת ישראל		
	ע"י ב"כ עו"ד	איציק אמיר	המאשימה
	נגד		
	ראובן אברג'יל		
	ע"י ב"כ עו"ד	אסף בקרמן	הנאשם

הכרעת דין

1. עו"ד חנה קומט (להלן: "המתלוננת") שימשה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום ככונסת נכסים השייכים לנאשם ברחוב הנרקיס 3 בקרית עקרון ובתוקף תפקידה טיפלה במימוש דירתו של הנאשם ממנה פונה בחודש אוגוסט 2013.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 16.9.13 בשעה 15:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם למשרדה של המתלוננת ברחוב יגאל אלון 155 בתל אביב (להלן: "המשרד") במטרה לשוחח עמה.

במשרד איים הנאשם על המתמחה של המתלוננת יעקב דנינו (להלן: "המתלונן") בכך שאמר לו: "רק תן לי לראות את הפנים של עורכת הדין שעוללה לי את כל זה", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

בהמשך, התקשר הנאשם למשרד ואיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה: "אני ירצח אותך יא בת זונה", כל זאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

לאחר השיחה חזר למשרד והחל להלום בחוזקה על הדלת.

למחרת, בתאריך 17.9.13 בשעה 9:30 או בסמוך לכך, התקשר הנאשם למשרד ואיים על מזכירתה של המתלוננת, אורטל, (להלן: "המזכירה") בפגיעה שלא כדין בגופם בכך שאמר לה: "אל תהיו חכמים גדולים, גם אם תמשיכו להזמין משטרה, המשטרה לא תעזור לכם", והוסיף "הידיים שלי היו נקיות עד עכשיו, חבל שיקימו ועדת חקירה לאחר המעשה". בנוסף על כל אלה אמר למזכירה: "שעו"ד קומט לא תחשוב שהמשטרה תציל אותה אם אני יחליט לעשות משהו", והכל בכוונה להפחידה או להקניטה.

על כל אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירת איומים - על פי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז -

1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. במסגרת תשובתו לכתב האישום העלה ב"כ הנאשם טענה מקדמית ביחס לחלק מהעובדות המתוארות בסעיפים 2 ו-5, מתוך ששת הסעיפים שבכתב האישום. לטענתו, הנאשם לא נחקר אודות עובדות אלה במהלך חקירתו במשטרה.

לגופו של עניין כפר הנאשם, באופן כללי בעובדות המתוארות את עבירת האיומים, כשלטענתו חלק מהדברים המיוחסים לו הוצאו מהקשרם על ידי עדי התביעה ופירט את תשובתו לאישום באופן הבא:

הנאשם הודה כי הגיע למשרדה של המתלוננת ו"ייתכן" שביקש לראותה אולם, לטענתו, לא בנימה מאיימת.

עוד הודה הנאשם כי בשיחת הטלפון עם המתלוננת כינה אותה "בת זונה" אולם הכחיש כי איים עליה.

כמו כן, הודה הנאשם כי שב למשרד, אך לטענתו הוא דפק על הדלת כאדם סביר ולא ביצע בכך כל עבירה של איומים.

בנוסף הכחיש את האיומים המיוחסים לו במהלך שיחת הטלפון שניהל עם אורטל ביום 17.9.13.

3. מטעם התביעה העידו המתלוננים, המזכירה ורס"ר אוהד טופז - גובה הודעת הנאשם.

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

4. **המתלוננת** סיפרה בעדותה על הרקע לאירועים מושא כתב האישום ולפיו בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימשה ככונסת הנכסים למימוש דירתו של הנאשם. על פי עדותה בתאריך 3.8.13 פונה הנאשם, בסיוע המשטרה, מדירתו ובתאריך 5.8.13 הוא התקשר למשרדה ואיים עליה כי ירצח אותה. על כך הגישה נגדו תלונה במשטרה, בעקבותיה נעצר הנאשם ושוחרר בתנאי שלא יצור קשר עמה. לאור אירועים אלה קיבל בית המשפט את בקשתה לנהל את ההליכים בתיק הכינוס נגד הנאשם באמצעות אנשי קשר מטעמו ולא באופן ישיר.

לטענת המתלוננת, אירועים אלה עוררו את חששה הרב מפני הנאשם.

ביום האירוע, מסיבה שאינה ברורה, לא זוהה הנאשם במוניטור ועל כן אפשרו לו להיכנס למשרד. מי שהבין שמדובר בנאשם היה המתלונן, כשנכנס הנאשם למשרד והיא עצמה ראתה את הנאשם בחטף, בעת שנכנס למשרד, מזווית מסוימת ממקום מושבה בחדרה.

מחדרה, שם התחבאה, שמעה את המתלונן אומר לנאשם שהיא לא נמצאת במשרד ומציע לו לקבוע פגישה למועד מאוחר יותר. לדבריה, הנאשם סולק מהמשרד ברוח טובה ויצא בשקט וללא מהומות מיותרות.

זמן קצר לאחר שהנאשם עזב את המשרד הוא התקשר למשרד, הציג עצמו בפני המזכירה כאחד מאנשי הקשר, באמצעותם התנהל הליך מימוש דירתו במסגרת הליך כינוס הנכסים, וביקש לשוחח עמה. כשקיבלה את השיחה גילתה שמדובר בנאשם שהחל לדבר בטון מתלהם וכועס על כך ששיקרו לו שהיא לא נמצאת במשרד. לטענתה, הנאשם קילל אותה ואיים עליה כי ירצח אותה. בשלב זה ניתקה את השיחה.

סמוך לאחר מכן שב הנאשם למשרד והחל להלום בדלת ולדרוש להיכנס, מאחר שהפעם זוהה במוניטור, כניסתו לא אושרה.

בשלב זה המתלוננת הזמינה את המשטרה, אך עד שהגיע שוטר למקום הנאשם כבר לא היה שם והשוטר ליווה אותה לרכבה על מנת שתיסע להגיש תלונה בתחנה.

למחרת, בתאריך 17.9.13, התקשר הנאשם פעם נוספת למשרד ונענה על ידי המזכירה.

המתלוננת אישרה שלא שמעה את תחילתה של השיחה אולם ברגע שהמזכירה הבינה שמדובר בנאשם היא שמעה את השיחה על רמקול והמתלוננת שמעה את השיחה מאמצעה.

המתלוננת הוסיפה כי למיטב זיכרונה, בשיחה אמר הנאשם למזכירה שהיא (המתלוננת - ה.ג.) לא תחשוב שהמשטרה תוכל להגן עליה ושתגיד למתלוננת שחבל שאחר כך תהיה ועדת חקירה ובהמשך החל לקלל. בשלב זה ניתקה המזכירה את השיחה.

בתשובתה לשאלת ב"כ הנאשם בחקירה נגדית ביטאה המתלוננת את חששה מפני הנאשם ותיארה את תגובתה לכניסת הנאשם למשרדה **"לא רק חששתי, אלא נחרדתי, התחבאתי מתחת לשולחן אצלי בחדר מרוב שחששתי"**.

במהלך החקירה הנגדית ביקש בא כוח הנאשם להציג את המתלוננת כמי שהוציאה את הדברים שנאמרו לה על ידי הנאשם מהקשרם, אך היא עמדה על דעתה שהדברים נאמרו בהקשר בו הוצגו על ידה. כך למשל ביקש את אישורה שיש אפשרות שבאמירה "חבל שאחר כך תהייה וועדת חקירה" התכוון הנאשם למעשה לכך שוועדת החקירה תדון במחדליה של המתלוננת שכתוצאה מהם נגרם לו נזק והוא נזרק מדירתו. אך המתלוננת עמדה על דעתה שזה לא היה הקשר הדברים וציינה כי במהלך השיחה אמר הנאשם דברים נוספים ובהם שהמשטרה לא תוכל להגן עליה ומכאן מסקנתה **"אז על מה תהייה וועדת חקירה [...] הוא איים עליי שאפסיק את פעולות הכינוס. זה מה שהוא רצה [...] האיומים שלו עליי היו על מנת שאפסיק את פעולות הכינוס"**.

ב"כ הנאשם ביקש לשכנע את המתלוננת שפניותיו של הנאשם אליה היו על מנת להגיע להסדר לגבי הדירה ולא על מנת להרתיעה מהמשך פעולות הכינוס ועל כך השיבה המתלוננת כי **"הוא לא רצה להגיע לשום הסדר איתי כי הוא לא יכול היה להגיע לשום הסדר. המכר היה על פי צו של בית המשפט המחוזי בתיק פשיטת הרגל שלו. הוא היה צריך לפתור את בעיותיו בתיק הפש"ר ולא איתי. הוא לא רצה להגיע להסדר אלא להרתיע אותי. זאת לא הייתה מסקנה שלי, אלא הדברים נאמרו במפורש"**.

גם הניסיון של ב"כ הנאשם, לקשור בין הגשת התלונה על איומים לבין מטרתה, כביכול, של המתלוננת לרווח כלכלי על ידי הרחקת הנאשם על מנת שתוכל למכור את דירתו - נכשל.

המתלוננת הדפה טענה זו הן לגופה באופן רציונלי, כששבה והבהירה כי המכירה נעשתה על פי צו של בית המשפט בתיק הפש"ר והן באופן רגשי כשהביעה תמיהה "נראה לך שהמטרה שלי היא על חשבון הביטחון האישי שלי?".

לסיכום - עדותה של המתלוננת הותירה על"י רושם מהימן ביותר. המתלוננת העידה על פי מיטב זיכרונה וכל אימת שלא זכרה את פרטי האירוע הפנתה להודעתה במטרה. ב"כ הנאשם לא הפנה לסתירות כלשהן בין גרסתה במטרה לבין עדותה בבית המשפט.

כמו כן, המתלוננת סירבה להעיד על האיומים שהופנו כלפי עובדיה, ככל שלא שמעה אותם ישירות מפי הנאשם בעת השמעתם, והתמקדה בעיקר באיומים שהופנו כלפיה ושהוטחו באוזניה על ידי הנאשם.

ניכר מעדותה של המתלוננת כי על אף ניסיונה רב השנים בתחום כינוס הנכסים הרי שמקרה זה הינו בגדר חריג מבחינתה והתרשמתי שהיא אכן חששה מאוד מהנאשם.

5. **המתלונן** סיפר בעדותו כי בזמן האירוע הוא היה מתמחה במשרדה של המתלוננת. באותה התקופה המזכירה הקבועה במשרד - אורטל - הייתה בחודשים מתקדמים של הריון ועל כן היא חפפה את מחליפתה בתפקיד. המזכירה החדשה לא הכירה את הנאשם ולכן כאשר הוא צלצל באינטרקום הכניסה אותו למשרד.

אורטל, שהתארגנה ליציאה הביתה, מסרה למתלונן ולעו"ד מזרחי, שעבד במשרד, שהנאשם נמצא במשרד. למשמע הודעה זו קפאו הוא ועו"ד מזרחי במקומם, שכן ככל שהיה ידוע להם, היה לנאשם צו הרחקה מהמתלוננת, לאור אירועי עבר. לפיכך, נכנס למשרדה של המתלוננת, הודיע לה שהנאשם במשרד והמתלוננת נכנסה לשוק ולא הגיבה.

המתלונן יצא מחדרה של המתלוננת והודיע לנאשם, על דעת עצמו, כי המתלוננת לא נמצאת במשרד ולקח את יומנה של המתלוננת על מנת לתאם לנאשם פגישה עמה. בתגובה אמר לו הנאשם: **"תן לי לראות את הפנים של מי שעוללה לי את הדברים"**. המתלונן שב ואמר לנאשם כי המתלוננת לא נמצאת. המתלונן תיאר עם הנאשם פגישה לשבוע לאחר מכן והנאשם עזב את המקום.

ב"כ הנאשם ניסה לערער על הגדרת האמירה כמאיימת. לטענתו, המתלונן עצמו בעדותו לא ראה בדברי הנאשם כאיום.

עיון בתשובת המתלונן לשאלות ב"כ הנאשם לגבי תחושותיו למשמעות האמירה מעלה כי המתלונן לא טען שאינו רואה באמירה איום אלא השאיר זאת להחלטת בית המשפט כשהוסיף בתשובתו "יש את מה שאמרתי ואת מה שהוא אומר, שבית המשפט יחליט אם הוא רוצה לפרש את זה כאיום", כשאישר אמנם את טענת ב"כ הנאשם שהנאשם לא צעק בעת שדרש לראות את פניה של "מי שעוללה לו את זה", אך הדגיש כי מעבר לאמירה הנאשם

"עשה תנועה עם היד".

ב"כ הנאשם ביקש להבין ממנו האם נכון שלא מדובר באיום ועל כך השיב המתלונן "אני לא מפרש את זה כאיום. ביקשת את תיאור המימיקות ואני מפרט".

עם זאת, לא ניתן לנתק אמירה זו מהקשר הדברים עליהם העיד המתלונן לגבי התייחסותו לשמע דבריו של הנאשם ודרישתו "לראות את הפנים של מי שעוללה לו את זה" על רקע אירוע קודם שארע כחודש לפני כן ואשר הוביל אותו להרגשה שהוא צריך "כגבר" להגן על אישה. אם לא היה מדובר בתחושת איום מדוע הרגיש צורך במתן הגנה למתלוננת?

כך או כך, כידוע, הפסיקה קבעה לא אחת כי מבחן האיום הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר בנסיבות בהן הופנה האיום ולא הרגשתו הסובייקטיבית של האדם אליו הופנה האיום [ראה ע"פ 38/61 **משה בן דוד יצחק נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד טז 514, ע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג (3) 373].

כבוד השופטת בייניש (כתוארה אז) קבעה בע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (1) 408 כי:

"בית-משפט זה דן לא אחת בשאלה מתי ביטוי שיש בו "איום" יוצא מגדר אמירה או אזהרה מותרת מפני רעה עתידית צפויה והופך להתנהגות אסורה. ניתן לזהות איום אסור בין היתר על-פי הנסיבות שבהן ניתן לו ביטוי, ועל-פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים. יש שהמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב למבחן העזר שקבע בית-משפט זה לאיתור האיום, "האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות של הסכנה שעליה הוא מתריע? אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר" (ראו פסק-דין ליכטמן [1]), דברי השופט ברק בעמ' 384, ודברי השופט גולדברג בעמ' 379)."

לטעמי, בנסיבות שנוצרו, כאשר הנאשם הגיע למשרדה של המתלוננת, על אף שידע שהוצא נגדו צו הרחקה, או למצער נחקר בגין אירוע איומים קודם על המתלוננת, ועל אף שידע כי בית המשפט קבע שכל אינטראקציה בינו לבין המתלוננת תנוהל על ידי צדדים שלישיים, הרי שהוא יצר במו ידיו סיטואציה מאיימת בהתנהגות כלפי המתלוננים ועל כן מצאתי את אמירתו "תן לי לראות את הפנים של מי שעוללה לי את הדברים" כאמירה מאיימת, לאור הלך הנפש של הנאשם, סיבת הגעתו למשרד, המימיקות ותנועות ידיו שנלוו לאמירה.

עוד תיאר המתלונן כי סמוך לאחר שהנאשם עזב את המשרד התקשר הנאשם למשרד, הזדהה בפני המזכירה החדשה כ"עזרא" וביקש לשוחח עם המתלוננת. לדבריו עמד בסמוך למזכירה החדשה, אנה, כאשר הטלפון צלצל, אך לא שמע את תוכן השיחה. לאחר מכן סיפרה לו אנה שבשיחה הזדהה הנאשם בשם עזרא ובכל מקרה אילו הנאשם היה מזדהה בשמו המתלוננת לא הייתה מקבלת את השיחה. ואכן, לאחר שהמתלוננת הבינה שהנאשם הוא הדובר היא שמה את השיחה על רמקול ושמע שהנאשם אמר: "שיקרתם עליי, את כן במשרד" והחל לקלל ולאיים.

עו"ד מזרחי שעישן ליד דלת הכניסה הודיע למתלונן שהנאשם חוזר ועל כן הורה המתלונן למזכירה החדשה שלא לפתוח את הדלת והוא אף סגר את דלת המשרד עם רב בריח.

הנאשם נכנס לבניין ודפק על דלת המשרד בחוזקה, קילל ודרש להיכנס וכפי שתיאר, בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם, את מה שראה דרך העינית שבדלת "**הוא לא דפק אלא חבט ובעט. הוא לא שבר את הדלת כי זאת פלדלת**". גם כאן ביקש ב"כ הנאשם לברר עם המתלונן האם בדברי הנאשם באירוע זה "את לא רוצה לפגוש אותי. מה את מפחדת, שארצח אותך?" ראו דברי איום והוא השיב, בזהירות הנדרשת כדרכו, "אני לא זוכר במאה אחוז".

גם לכאן יפים דברי כבוד השופטת בייניש בע"פ 3779/94 המוזכר לעיל, כשיש לראות את דברי הנאשם בעת שדפק בחוזקה על הדלת בקונטקסט הכללי של התנהגותו, בה בלבד ניתן לראות התנהגות מאיימת.

בשלב זה הוזמנה המשטרה, אולם השוטר הגיע למקום כעבור 40 דקות, לאחר שהנאשם כבר עזב את המקום.

השוטר ליווה את המתלוננת לרכבה על מנת שתיסע להגיש תלונה במשטרה.

המתלונן לא יכול היה במועד מסירת עדותו, כשנה לאחר האירועים, להפריד בין איומיו של הנאשם באירוע הראשון לבין אלה שהשמיע באירוע השני, מפאת חלוף הזמן ועל כן הפנה להודעתו במשטרה ורק לאחר שעין בהודעה שמסר במשטרה הוסיף כי באירוע זה אמר הנאשם למתלוננת "ארצח אותך" ואף קילל אותה.

בכך לא הסתיימה סאגת האיומים על פי עדותו של המתלונן. לדבריו, כבר למחרת בבוקר התקשר הנאשם שוב למשרד, המזכירה ענתה לשיחה ושמה אותה על רמקול. לאחר שב"כ הנאשם טען, תוך כדי עדותו הראשית של המתלונן, שהמתלונן מערבב בדבריו, בין תוכן הדברים שאמר הנאשם באירוע זה לאירועים האחרים, עיין המתלונן בעדותו והעיד כי באותה שיחה אמר הנאשם "**אל תהיו חכמים גדולים. גם המשטרה לא תעזור לכם**" ובהמשך קילל את המזכירה. בשלב זה המתלוננת ניתקה את השיחה.

גם עדותו של המתלונן הותירה עליו רושם מהימן ביותר, אף שלא זכר את כל דברי האיום, שלטענתו הוטחו על ידי הנאשם.

המתלונן העיד על פי מיטב זכרונו וכל אימת שלא זכר את פרטי האירוע הפנה להודעתו במשטרה. עדותו הייתה שוטפת, בהירה, סדורה הגיונית ומתיישבת עם הקונטקסט הכללי של היחסים בין המתלוננת לנאשם על רקע פעילותה ככונסת הנכסים. לא זאת אף זאת, לא נמצאו בעדותו סתירות או פרוכות, פנימיים - בתוך העדות - או חיצוניים - בין עדותו לאמרתו במשטרה וגם ב"כ הנאשם לא הצביע על כאלה.

המתלונן הקפיד להעיד רק על האמירות אותן, לדבריו, שמע בעצמו ונראה כי אינו מנסה להפריז בתיאור דבריו של הנאשם או לפרש את משמעותם המשפטית.

חרף האמון, שכאמור, רכשתי לגרסת המתלונן, ראיתי להפחית ממשקלה הראייתי נוכח העובדה שנסמך בעדותו,

לגבי נוסח האמירות שנאמרו על ידי הנאשם ושהינן בלב המחלוקת, על הודעתו במשטרה ולא על זכרונו.

6. **המזכירה** הוזמנה להעיד על אירועי היום השני - בוקרו של ה-17.9.13.

כבר בפתח עדותה טענה כי אינה זוכרת את תוכן השיחה אך אישרה כי הדברים הכתובים בהודעתה במשטרה נמסרו על ידה, כי "אם זה מה שכתוב זה מה שהיה" וכן אישרה את חתימתה על גבי ההודעה, לפיכך מצאתי לקבל את הודעתה במשטרה (ת/4) מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971.

מת/4 עולה כי בבוקרו של אותו היום (17.9.13) התקשר הנאשם למשרד וביקש מהמזכירה לשוחח עם המתלוננת. המזכירה, שענתה לשיחת הטלפון, שמה את השיחה בהמתנה ושאלה את המתלוננת האם היא מוכנה לקבל את השיחה, והאחרונה סירבה.

על כן חזרה אל השיחה עם הנאשם, שמה אותו על הרמקול ואמרה לו שהוא לא יוכל להיפגש עם המתלוננת. הנאשם השיב כי זכותו להיפגש עם המתלוננת וחובתה לפגוש אותו ואיים מספר פעמים במהלך השיחה. בין היתר אמר הנאשם "חבל שיקימו ועדת חקירה לאחר מעשה", ציין כי ידיו נקיות ובהמשך, לאחר ששבה על סירובה לקבוע לו פגישה עם המתלוננת הוסיף ואמר "שלא תחשוב שהמשטרה תעזור לה". לאחר שהחל לקלל אותה וקרא לה "זנזונת" ניתקה לו את השיחה.

מאחר שהמזכירה לא הצליחה להיזכר לאורך כל עדותה בדברים שהטיח הנאשם במהלך השיחה התקשה מן הסתם בא כוחו בחקירתה ועל כן משקל עדותה ייקבע על יסוד ראיות תמיכה ככל שתימצאנה.

מאחר שהמזכירה שמה את השיחה עם הנאשם על רמקול נשמעו דברי האיום של הנאשם גם על ידי המתלוננים, שהעידו על כך ובכך תמכו בגרסתה כפי שהובאה על ידה בעדותה במשטרה באמרתה ת/4.

7. **הנאשם** למעשה קושר עצמו בעדותו בבית המשפט, בשונה מגרסתו במשטרה, לכל האירועים, אך מכחיש חלק מהאמירות ולחלק האחר נותן אינטרפרטציה - פרשנות, מובן ומשמעות - שונה.

בעדותו סיפר הנאשם כי טרם האירועים המיוחסים לו ניסה לקבוע פגישה עם המתלוננת מספר פעמים, בין אם בהתקשרות ישירה למשרדה ובין אם על דרך של שליחת פקסים. לאחר שהפקסים שלו לא נענו, החליט לגשת פיזית למשרד. במקום פגש את המזכירה שהייתה בדרכה הביתה, הציג עצמו בפניה וביקש להיפגש עם המתלוננת.

המזכירה פנתה למתלונן וביקשה ממנו לטפל בבקשתו של הנאשם. לאחר שהמתלונן שמע מפיו שהוא מעוניין להיפגש עם המתלוננת, ביקש ממנו להמתין וניגש לסוף המסדרון.

בהמשך עדותו התייחס לטענה לפיה בפנייתו למתלונן אמר לו "תן לי לראות את הפנים של עורכת הדין שעוללה את כל זה". הוא אישר את חלקו הראשון של המשפט שכן, לטענתו רצה לפגוש את המתלוננת, אולם הוא הכחיש שאמר את חלקו השני של המשפט "שעוללה לי את כל זה".

על פי גרסתו, מזווית עינו ראה את המתלוננת יושבת במשרד לשם ניגוש המתלונן. מאוחר יותר אישר שעד לאותו

יום לא ראה ולא הכיר את המתלוננת אך הניח שמי שישבה במשרד בסוף המסדרון הייתה המתלוננת.

לדבריו, המתלונן חזר, הודיע לו שהמתלוננת לא נמצאת, קבע לו פגישה למועד מאוחר יותר והוא עזב את המקום.

רק בהמשך, בעת ששחזר את השתלשלות האירוע ומאחר שחשד כי שיקרו לו, התקשר למשרד על מנת לוודא שהיא באמת לא נמצאת.

המזכירה שענתה לשיחה חשבה שהנאשם הוא חברו - עזרא - מולו התנהלה המתלוננת בעניין פינוי דירתו, ולכן העבירה את השיחה למתלוננת.

לטענתו הוא לא הזדהה בשם עזרא, אלא המזכירה זיהתה אותו כעזרא מיד כשענתה לטלפון והוא אמר לה "שלום" והעבירה אותו אוטומטית ומבלי לחכות לתשובת המתלוננת.

הנאשם הכחיש כי באותה שיחה איים על המתלוננת שירצח אותה, אך הודה שקילל אותה מתוך סערת רגשות וקרא לה "בת זונה".

במהלך חקירתו הנגדית, לאחר שלא הזכיר עובדה זו בחקירתו הראשית, הודה הנאשם גם כי לאחר השיחה הטלפונית חזר למשרד, אולם הכחיש שדפק בחוזקה ובעט בדלת, וטען שצלצל בפעמון ומשלא נענה נקש מספר פעמים על הדלת.

הנאשם אישר גם את שיחת הטלפון שקיים למחרת בבוקר עם המזכירה. לטענתו התקשר שוב למשרד על מנת לוודא שעדכנו את המתלוננת על הפגישה שנקבעה לו. המזכירה, לטענתו, התגרתה בו ואמרה לו בתגובה שוב ושוב "נכון שאיימת עליה, מר אברג'ל?". בשלב מסוים ובשל כעסו נפלטה לו המילה "זמזונת". הנאשם אישר שאמר לאורטל במהלך השיחה כי ידיו נקיות וכל שהוא רוצה זה להיפגש עם המתלוננת והסביר כי התכוון לכך ש"העבר שלי נקי ושאני רוצה להיפגש עמה בגלל הדירה".

יצוין בהקשר זה כי גרסתו בנוגע לקללות שהפנה כלפי המתלוננת והמזכירה הועלו על ידו לראשונה בעדותו לפני והן לא הוזכרו על ידו במהלך חקירתו במשטרה.

ביחס לאמירות הנוספות המיוחסות לו טען הנאשם כי דבריו הוצאו מהקשרם. לטענתו הוא לא אמר "המשטרה לא תעזור" אלא "תפסיקו להסתתר מאחורי המשטרה" וזאת על מנת לשכנע את המתלוננת להיפגש איתו. בנוגע לאמירה "חבל שיקימו ועדת חקירה לאחר מעשה" טען הנאשם כי דבריו לא הובנו כהלכה. לטענתו, הליך פינוי מהדירה, שהמתלוננת הייתה חלק ממנו, נעשה שלא כדין ועל כן כוונתו הייתה שוועדת חקירה תוקם לבחינת חוקיות הליך הפינוי.

בחקירתו במשטרה, שהתקיימה ביום 16.10.13, כחודש לאחר האירועים מושא כתב האישום, מסר הנאשם גרסה שונה מזו שמסר לפני.

בחקירה טען כי ניסה לתאם פגישה עם המתלוננת מספר פעמים ומשלא נענה, הגיע ביום 16.9.13 למשרדה. המתלונן מסר לנאשם כי המתלוננת לא נמצאת ותיאם אתו פגישה לתחילת אוקטובר.

למחרת התקשר, לטענתו, למשרד במטרה לתאם שוב פגישה (על אף שנקבעה לו פגישה כבר יום קודם לכן). בהמשך שינה גרסתו וטען כי התקשר על מנת לוודא שבכוונת המתלוננת לפגוש אותו.

לדבריו, מישהי מעובדות המשרד ענתה לשיחה ואמרה לו שוב ושוב "נכון שאיימת על קומט?", לתגובתו לפיה הוא רק רוצה לתאם פגישה עם המתלוננת ומבקש ממנה לא להכניס לו מילים לפה, ניתקה לו את הטלפון.

לשאלת החוקר האם ביום 16.9.13 התקשר למשרד לאחר שעזב ואף חזר למקום וניסה להיכנס שוב למשרד השיב הנאשם כי אינו זוכר, על אף שעבר **חודש אחד בלבד** ממועד האירוע.

בהמשך חקירתו הכחיש כליל קיומה של שיחת הטלפון.

לאחר מכן, שב ושינה את גרסתו בשלישית, כשנשאל מדוע הציג עצמו בשיחה זו כ"עזרא", לא הכחיש קיומה של השיחה והשיב "**אולי בטעות**" וזאת על אף, שכאמור טען בתחילה כי אינו זוכר שהתקשר ובהמשך אף הכחיש כי התקשר.

גרסתו לפיה הציג עצמו כעזרא "אולי בטעות" סותרת גם את גרסתו בעדותו בבית המשפט בה הכחיש כי הציג עצמו כעזרא וטען כי זוהה מידית, על ידי מי שענתה לטלפון, כ"עזרא".

סוגיה נוספת העולה מחומר הראיות היא התחמקותו של הנאשם מלהתייב לחקירה - עובדה שכשלעצמה מחזקת את ראיות המאשימה.

מהמזכר שנכתב ע"י רס"ר אוהד טופז עולה כי לאחר ניסיונות קדחתניים לאתר את הנאשם וליצור עמו קשר, הצליח רפ"ק רונן סולמה לשוחח עמו בטלפון וביקש ממנו לסור לתחנת המשטרה, אך הוא סירב להגיע וניתק את השיחה.

במהלך גביית אמרתו במשטרה, בתגובה לשאלות החוקר בעניין זה השיב הנאשם שלא הגיע לחקירה מאחר שהמתין שהרוחות יירגעו ועל מנת להוכיח עם חלוף הזמן כי הוא לא עשה דבר "**כל ההתחמקות שלי מהחקירה הייתה במגמה להוכיח שאין בטענות שלהם ולא כלום והם טענות שווא לגבי האיומים ולהוכיח שלא פעלתי [...]** ההוכחה שלא עשיתי שום מעשה חריג וזה רק מחזק את התזה שלי שכל הטענות היו טענות שווא [...] ידעתי (שהמשטרה מחפשת אחרי - ה.נ.) בוודאי שידעתי עובדה שלא מצאתם אותי במשך חודש וחצי".

בעדותו לפני טען הנאשם דבר והיפוכו בתחילה שינה מגרסתו אותה מסר בחקירתו במשטרה והכחיש שהתחמק מהתייבבות לחקירה כשלטענתו מאחר שנדד בין בתים של משפחה וחברים, קיבל את ההודעה על כך באיחור. בהמשך עדותו, לאחר שהופנה על ידי ב"כ המאשימה לגרסתו במשטרה חזר לגרסה זו והודה כי התחמק מהמשטרה, לטענתו "**כדי להוכיח שאני לא אלים ולא מסוכן**".

תשובה מתחמקת מסר הנאשם לשאלת ב"כ המאשימה כיצד ידע שמייחסים לו עבירת איומים. בתשובתו התייחס לאירוע קודם עם המתלוננת שאירע כחודש קודם לכן ושגם בגינו הגישה נגדו תלונה במשטרה, כשטען "**נחקרתי**

לפני כן ביום הפינוי. מה הקשר? אני לא מבין למה אתם רוצים להגיע וכשהוטח בו כי נמלט משום שידע כי איים על המתלוננת השיב **"אתה משתמש במילים כל כך קשות. אני לא יודע מה הדבר הזה..."**.

אל מול גרסתם המהימנה של עדי התביעה, עליהם עמדתי לעיל, בהסתייגות לגבי משקל עדותם של המתלונן והמזכירה, התרשמתי באופן שלילי ביותר מהנאשם. עדותו של הנאשם לא הותירה בי רושם מהימן וזו בלשון המעטה.

כפי שהובא לעיל הנאשם שינה שוב ושוב את גרסאותיו בנוגע לאירועים, וגרסאותיו השונות לעניין התחמקותו מחקירה הוסיפו וחיזקו את התרשמתי ממהימנותו הרעועה ממילא.

גרסאותיו השונות של הנאשם, בין אם במשטרה ובין אם בבית המשפט, אינן מתיישבות עם התנהלותו מרגע שנודע לו שהוא דרוש לחקירה כבר ביום האירוע האחרון.

טענתו כי התחמק מהמשטרה כדי להוכיח שלא ביצע את עבירות האיומים המיוחסות לו, משוללות בסיס הן מהטעם שהנאשם לא יכול היה לדעת שבגין עבירות איומים הוא מבוקש לחקירה, אלא אם כן ביצע את העבירות, והן משום שהימלטות מחקירה מלמדת על תחושת אשם ועל חשש להתעמת עם העובדות ועם החשדות.

8. בטרם הכרעה נותר לדון **בטענת ההגנה מן הצדק - פגם או פסול בכתב האישום** שהעלה בא כוח הנאשם לראשונה כבר במעמד מתן המענה לכתב האישום וחזר עליה בסיכומיו.

לטענת ב"כ הנאשם קמה לנאשם טענת הגנה מן הצדק משום שלא נחקר במסגרת חקירתו במשטרה על אמירות מסוימות המיוחסות לו בכתב האישום.

בחקירתו הוזהר הנאשם כי הוא חשוד בעבירות איומים מאחר ובין השאר הוא אמר למתלוננת "אני ירצח אותך". במהלך החקירה הטיח בפניו החוקר כי בשיחתו עם אורטל הוא איים ואמר "הידיים שלי היו נקיות" ו"שעו"ד קומט לא תחשוב שהמשטרה תציל אותה אם אני יחליט לעשות משהו". יחד עם זאת, הנאשם לא נחקר על האמירות "רק תן לי לראות את הפנים של עורכת הדין שעוללה לי את כל זה", "אל תהיו חכמים גדולים, גם אם תמשיכו להזמין משטרה, המשטרה לא תעזור לכם" ו"חבל שיקימו ועדת חקירה לאחר מעשה".

סוגיה זו כבר לובנה בפסיקה של בית המשפט העליון ובע"פ 10049/08 **ראתב אבו עזא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.3.12) התייחס כבוד השופט דנציגר לנפקות פגם באזהרת חשוד:

"אזהרה כדין היא אזהרה הכוללת את כל שלושת הרכיבים עליהם עמדתי בפסקה 115 לעיל בנוסף לתיאור העבירות שבזיקה אליהן נחקר החשוד. אזהרה החסרה את אחד הרכיבים הנ"ל אינה אזהרה כדין. ודוק, יש להבחין בין אי מתן אזהרה או היעדר אזהרה כדין לבין השלכות הפגם על קבילות ההודעה שנגבתה. לא כל פגם יביא לפסילת ההודאה. הפגם צריך להיבחן בהתאם למכלול הנסיבות ובשים לב לשיקולים והאיזונים

עליהם מבוססת דוקטרינת הפסלות הפסיקתית כפי שהתגבשה בהלכת יששכרוב ובכפוף להתפתחות שחלה בה בפסיקתו של בית משפט זה"

אכן, הנאשם לא נחקר אודות כל האמירות שיוחסו לו בכתב האישום, אולם לא מצאתי כי יש בפגם זה להוביל למחיקת האמירות מכתב האישום, כאשר בסופו של יום, העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום זהה לעבירה לגביה הוזרה בחקירה.

הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט נקט הנאשם בקו הגנה זהה לפיו הכחיש חלק מהאמירות וחלק אחר טען כי הוצאו מהקשרן. בעדותו בפני, כאשר נשאל למעשה לראשונה אודות האמירות הנ"ל, נקט הנאשם בקו הגנה דומה והכחיש כי אמר "אל תהיו חכמים גדולים, גם אם תמשיכו להזמין משטרה, המשטרה לא תעזור לכם" וכן טען כי האמירות "רק תן לי לראות את הפנים של עורכת הדין שעוללה לי את כל זה" ו"חבל שיקימו ועדת חקירה לאחר מעשה" הוצאו מהקשרן.

לפיכך, לאחר שהנאשם מסר הסבר לכל אחת מאמירות אשר הוצגו בפניו לראשונה בבית המשפט, באותה רוח כפי שהתייחס לאמירות אשר הוצגו בפניו בחקירתו במשטרה, לא מצאתי כי פגם זה פגע בהגנתו ומשכך אני דוחה את טענת ההגנה מן הצדק.

9. לאחר שכאמור שוכנעתי מאמינות גרסת עדי התביעה ולא נתתי אמון בגרסת הנאשם בגלגוליה השונים, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח שהנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ועל יסוד אלה אני מרשיעה אותו בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ודוק: גם אם הייתי מקבלת את טענת ההגנה מן הצדק ומוחקת את האמירות עליהן לא נחקר הנאשם במשטרה וגם אם הייתי קובעת כי אין באמירה "תן לי לראות את הפנים של מי שעוללה לי את הדברים" כשלעצמה, במנותק מהקונטקסט, אמירה המכילה דברי איום, עדיין ניתן לקבוע כי באמירות האחרות מתקיימות יסודות עבירת האיומים.

מאחר שהנאשם הואשם בעבירת איומים אחת בגין כל מסכת האמירות, שנאמרו על ידו בארבעת ההזדמנויות שפורטו בכתב האישום, די באמירות המכילות התבטאויות הנושאות גוון של איומים כדי להרשיעו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום ושבה מצאתי להרשיעו.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ו, 19 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים